

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Novosada a soudců JUDr. Heleny Karetové a JUDr. Čestmíra Slaného ve věci žalobce: **MUDr. M [redacted] H [redacted]**, nar. [redacted] bytem v [redacted], zast. JUDr. Jaroslavem Svejkovským, advokátem, se sídlem v Plzni, Kamenická 2378/1, proti žalované: **BORGIS a.s.**, IČO: 00564893, se sídlem v Praze 2, Slezská 2127/13, **o uveřejnění dodatečného sdělení**, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 3. března 2016, č. j. 19 C 109/2015 – 66,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně **s e p o t v r z u j e**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou domáhal po žalované jako provozovateli zpravodajského portálu Novinky.cz (dále pouze „Novinky.cz“) uveřejnění dodatečného sdělení, jehož znění bylo specifikováno v petitu žaloby. Žalobce je znalec, o němž byl uveřejněn [redacted] na Novinky.cz článek s názvem „[redacted]“, v kterém bylo informováno o správním řízení vedeném vůči žalobci, které může

skončit [REDAKCE] Řízení u Krajského soudu v Plzni skončilo rozhodnutím, podle kterého bylo řízení zastaveno pod SPR 2342/2014 – 74, skutek popisovaný v napadeném článku se nestal a rozhodnutí nabylo právní moci 21. 2. 2015. Z tohoto důvodu byla podána žádost o dodatečné sdělení dle zákona č. 46/2000 Sb. (dále pouze „tiskový zákon“). Žalobce vyzýval žalovanou k vydání dodatečného sdělení, ta však na výzvu nereagovala, ani nereagovala na nabídky k případnému soudnímu smíru.

Dle žalované je žaloba nedůvodná a navrhla její zamítnutí. Skutečně došlo k uveřejnění článku, informace autorovi článku sdělila I. [REDAKCE] M. [REDAKCE] která je pověřena správou na úseku znalců a tlumočnicků Krajského soudu v Plzni. Napadené sdělení je pravdivou interpelací třetí osoby, na níž se vztahuje výlučka z povinnosti uveřejnit dodatečné sdělení podle § 15 odst. 1 písm. c) tiskového zákona. Petitu žaloby nelze vyhovět, neboť v něm jsou uvedeny údaje, které v původním sdělení o žalobci nebyly uvedeny a jejich uveřejnění by bylo nad rámec práva na dodatečné sdělení. Rovněž uvedla, že na internetové zpravodajské servery se tiskový zákon nevztahuje, nejde totiž o periodický tisk.

Soud I. stupně rozsudkem v záhlaví uvedeným výrokem I. zamítl žalobu s tím, aby žalovaná byla povinna uveřejnit na první straně jím vydávaného periodika a internetové zpravodajství – Novinky.cz stejným typem písma, jak byl uveřejněn článek „[REDAKCE] [REDAKCE]“, dodatečné sdělení ve znění ve výroku I. uvedeném. Výrokem II. pak soud I. stupně rozhodl o nákladech řízení tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu. Takto rozhodl soud I. stupně na základě skutkových zjištění a právní argumentace uvedených v písemném odůvodnění napadeného rozsudku, na něž se pro stručnost poukazuje.

Rozsudek soudu I. stupně napadl v celém rozsahu včasným a přípustným odvoláním žalobce. Soud I. stupně nesprávně posoudil věc po právní stránce, pokud rozhodnutí staví na argumentaci, že tiskový zákon na internetové zpravodajství nelze aplikovat. Internetové zpravodajství lze považovat za jiné tiskoviny ve smyslu ustanovení § 3 písm. a) tiskového zákona, závěr soudu I. stupně je nepřipustným formalistickým výkladem práva. Navíc v řízení vedeném pod sp. zn. 22 C 300/2016 u Obvodního soudu pro Prahu 2 bylo žalobci ve věci týkající se stejného článku žalobě o uveřejnění odpovědi vyhověno s argumentací, že internetové zpravodajství pod režim tiskového zákona spadá. Soud I. stupně rovněž aplikoval nepřiléhavou judikaturu, když ta se týká uveřejnění odpovědi a nikoliv dodatečného sdělení. Pokud soud I. stupně připustil výjimku dle § 15 odst. 1 písm. c) tiskového zákona, tak namítá, že původce se nemůže citací jiné osoby ohledně vedení řízení zprostit své odpovědnosti ohledně obsahu celého článku, v němž jsou uvedena neúplná či jinak zkreslená a nepravdivá tvrzení. Žalobce tedy navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že žalobě vyhovějí a žalobci přizná náhradu nákladů řízení.

Žalovaná se ve svém vyjádření k odvolání sdělila, že s odvoláním nesouhlasí, že soud I. stupně správně uzavřel, že internetové zpravodajství nespadá pod režim tiskového zákona. Rovněž žalobce požadoval zveřejnit v dodatečném sdělení informace nad rámec toho, co se nachází v uvedeném článku, tedy nad rámec informace poskytující nezbytné vysvětlení, jak tomu má u dodatečného sdělení být. Navrhuje tedy, aby odvolací soud napadený rozsudek jako věcně správný potvrdil.

Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek v mezích podaného odvolání (§ 212 a § 212a o. s. ř.), jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Odvolací soud se ztotožňuje se závěrem soudu I. stupně o tom, že internetové zpravodajství resp. prostřednictvím internetu šířená sdělení nespadají pod režim tiskového zákona. Ten podle svého ust. § 1 upravuje některá práva a povinnosti vydavatelů a dalších fyzických a právnických osob v souvislosti s vydáváním periodického tisku, přičemž podle ust. § 2 odst. 1 se zákon vztahuje na periodický tisk vydávaný nebo šířený na území České republiky. Periodickým tiskem jsou pak dle ust. § 3 písm. a) tiskového zákona noviny, časopisy a jiné tiskoviny vydávané pod stejným názvem, se stejným obsahovým zaměřením a v jednotné grafické úpravě nejméně dvakrát v kalendářním roce. Vydavatelem je dle písm. b) též fyzická osoba nebo právnická osoba, která vydává periodický tisk.

Jakékoli internetové stránky resp. obsah v nich se nacházející (ať už zpravodajského či jiného typu) evidentně nejsou periodickým tiskem, nelze hovořit o tom, že tyto stránky jsou „vydávány“, že jde o noviny, časopisy či jiné tiskoviny. Provozovatelé stránek nejsou vydavatelé, nevztahuje se na ně např. povinnost týkající se povinných údajů (§ 8), povinných výtisků (§ 9) apod., a tudíž ani povinnost uveřejnit odpověď či právě dodatečné sdělení (§§ 10 a 11).

Odvolací soud si sice uvědomuje, že v porovnání s odpovědí je institut dodatečného sdělení specifický tím, že může být oprávněně požadován i za situace, kdy původním sdělením nedojde k jakémukoli neoprávněnému zásahu do osobnostních práv žadatele (neboť samotné zveřejnění pravdivé informace o trestním řízení pravidelně takovým zásahem není), a tedy nelze tento institut dodatečného sdělení v prostředí internetu suplovat cestou žaloby o ochranu osobnosti, ovšem ani tato skutečnost nemůže vést k závěru o použitelnosti tiskového zákona v projednávané věci. Nepřípadá v úvahu ani rozšiřující výklad norem tiskového zákona, který by měl vést k jejich aplikovatelnosti též pro sdělení na internetu, neboť zákon hovoří jasně a byl přijat dne 22. 2. 2000, tedy v době, kdy již mnohé tzv. zpravodajské servery existovaly. Přesto zákonodárce tiskový zákon na prostředí internetu nevztáhnul.

Zákonodárce tiskovým zákonem, kterým – a to je důležité – novelizoval i tzv. vysílací zákon (tehdy zákon č. 498/1991 Sb., později nahrazený nyní účinným zákonem č. 231/2001 Sb.), do našeho právního řádu zavedl jako nové instituty ochrany osob dotčených obsahem rozhlasového a televizního vysílání a obsahem periodického tisku (tedy obsahem tzv. starých médií) právo na odpověď a právo na dodatečné sdělení.

Ve vztahu k televiznímu vysílání tak, pokud jde o právo na odpověď, činil v souladu s požadavky vyplývajícími z článku 23 Směrnice č. 89/552/EHS ve znění Směrnice č. 97/36/ES (nyní nahrazeno článkem 28 Směrnice Evropského parlamentu a rady č. 2010/13/EU). Pokud jde o periodický tisk, český zákonodárce respektoval (pouze) doporučení v tomto směru obsažená v rezoluci č.(74)26 Výboru ministrů Rady Evropy o právu na odpověď, postavení jednotlivce ve vztahu k tisku přijatou dne 2. 7. 1974. Pro vysílání pak právo na odpověď plyne i z článku 8 Evropské úmluvy o přeshraniční televizi ze dne 5. 5. 1989 (v ČR publikována pod č. 57/2004 Sb. m. s.).

Ve vztahu k tzv. novým médiím (tedy prostředí internetu) a právu na odpověď se vyslovil nejprve Výbor ministrů Rady Evropy, a to v roce 2004 formou Doporučení (2004)16. Dne 20. 12. 2006 pak bylo přijato doporučení Evropského parlamentu a Rady č. 2006/952/ES. Obě tato doporučení jsou z doby po přijetí tiskového zákona. Na tato doporučení český zákonodárce doposud legislativně nereagoval. Zavedení práva na odpověď v prostředí

internetu je tak doposud jen v rovině úvah de lege ferenda, nikoli v rovině úvah de lege lata.

Jak vyplývá z důvodové zprávy k vládnímu návrhu tiskového zákona, právo na dodatečné sdělení bylo do našeho právního řádu zavedeno z důvodu, že se jedná o právní institut, který je s přihlédnutím k praktičnosti a opodstatněnosti jím poskytované ochrany užíván a respektován v řadě evropských zemí. U tohoto institutu tedy český zákonodárce nebyl vázán žádným předpisem na evropské ani mezinárodní úrovni, dokonce ani doporučením.

I ze systematického a historického výkladu lze jednoznačně dovodit, že vůlí zákonodárce bylo vztahovat i právo na dodatečné sdělení pouze na tzv. stará média. Rozšíření na tzv. nová média lze tak uvažovat nikoli pouze rozšiřujícím výkladem, nýbrž až s případnou změnou právního řádu při zohlednění výše zmíněných doporučení č. (2004)16 a 2006/952/ES.

Odvolací soud konečně, shodně se soudem I. stupně, připomíná, že neaplikovatelnost tiskového zákona pro internetové zpravodajství soudní praxe opakovaně dovodila již v minulosti, jak to plyne např. z rozsudku Vrchního soudu v Praze označeného v napadeném rozsudku.

Ve světle uvedeného odvolací soud potvrdil rozsudek soudu I. stupně jako věcně správný postupem dle ust. § 219 o. s. ř.

O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud v souladu s ustanovením § 142 odst. 1 arg. a contario tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, když v odvolacím řízení plně úspěšná žalovaná se jejich náhrady vzdala.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je dovolání přípustné k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu I. stupně do dvou měsíců od jeho doručení, jestliže dovoláním napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má - li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

V Praze dne 27. října 2016

JUDr. Tomáš Novosad v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Abrahámová